

Messuilla

—Mikä tuo on?

—Se on haavanlehtisilppuri.

—Haavanlehtisilppuri? Mitä ihmettä sillä tehdään?

—No tietysti silputaan haavanlehtiä. Haluatko nähdä?

—En.

—No minä näytän kummin-kin. Kato. Ne haavanlehdet pannaan vain tuohon ahtimeen, noin. Ja sitten painetaan tätä nappulaa niin rumpsis vaan. Silppua tulee.

—Kaikkea sitä. Mistä sä tuon olet saanut? Perintönä vai arpa-jaisvoittona vai huutokaupasta?

—Ei kun ostin messuilla. Oli halpa. Alle kolme tonnia.

—Ai? Sehän selittää paljon. Mutta kai sillä voi silputa muu-takin kuin haavanlehtiä.

—Totta kai, muttei tietysti samalla rouskimella, ettei sekoitu. Siihen saa lisälaitteena lepänok-sarätkyttimen, jolla siis menevät lepänoksat silpuksi. Ja ruoho-muusain tekee selvää heinästä ja jopa horsmasta, jos sen varustaa rouhintatehostimella.

—Eikä nekään paljon maksa, eihän?

—Ei. Mutten kuitenkaan vielä ostanut. Paras harjoitella haavanlehdillä.

—Mutta mitä ihmettä sinä oikein teet haavanlehtisilpulla?

—Mitä teen? Pölijäkö nää oot. Tietysti kääntelen sitä tällä.

—Mikä se sitten on?

—Se on servo-ohjattu, täryvapa ja Pascal-ohjelmoitava digitaalitalikko. Uusinta elektronikkaa. Siinä on pienoistietokone tuossa varressa, kato tuossa.

—Niin mutta miksi se on siinä? Luoko se lannat tunkiolle itsestään, tai ne sun haavanlehtirouheesi?

—Ei nyt sentään. Mutta kun talikonpiikit pistää rouhekasaan tai kompostiin, niin tämä tietokone heti laskee möyheen painon ja tilavuuden ja pH-arvon, ja näyttää ne sitten nestekiteellä. Siihen saa lisukkeeksi käyttäjäystävällisen ja terveystietokoneen seleeniruiskimen ja on-line-kytkeyn mikrobilärpyttimen, tai sitten sellaisen erikoisohjelman, että se arvioi myös ensi vuoden maataloustuloratkaisun vaikutukset tilakohtaisesti ja samantien laskee viljelijän biorytmit. Kello siinä on jo vakiovarusteenä, herätyksellä, väliajanotolla ja kolmella elektroniikkapelillä. Ja kaiken saa tulostetuksi paperille, kun hankkii siihen kirjoittimen. Koko hoito alle kaksikymmentätuhatta, ja ajattele nyt, se on sentään CAD/CAM ja kuus-

kytänelijä kiloa RAM.

—Onpa onpa, on talikossa tavaraa. No entäs tuo kromipömpeli tuolla auton katolla? Onko se jokin koriste-esine vai sukellusvene vai mikä ihme?

—Pölhö. Sehän on tämän tuotantoketjun viimeinen osa. Kompostikehikko. Kuusitoista hevosvoimaa ja turboahdettu suorasuihkutusmoottori ohjaamassa kompaktia väyläliitännäistä laser-tykkiä. Messuilla ostin senkin.

—Siis hevosvoimia ja lasereita kompostikehikossa? Nyt minä en kyllä ymmärrä.

—Et näköjään. Minä selitän. Katos nyt, kun minä olen tehnyt haavanlehtisilppurilla ja talikoinut sen digitaalitalikolla, niin johonkinhan se on pakko panna. Ymmärrätkö?

—Kyllä minä siihen asti.

—No niin. Loppuhan onkin selvää. Se tietysti talikoidaan kompostiksi kompostikehikkoon. Siinä on pakko olla vähän voimaa ja laseria, jotta moska muhii nopeammin. Muuten sitä saa odotella kuukausikaupalla.

—Jaha, jaha, ja sitten komposti karrataan peltoon?

—Ei se sinne jouda. Tämä käytetään paljon tehokkaammin. Siitä tehdään energiaa, suorasähköä. Kun kompostipöytä käynnistetään, laser-säde alkaa pyyhkiä sisältöä ja kuumentaa sen nopeasti hyvin kuumaksi. Lämpö sitten johdetaan kennostoon, jossa siitä tulee jollakin tavalla sähköä. En minä oikein tiedä, kun en oikein noita tekniikan asioita ymmärrä.

—Jassoo, sehän on kätevää. Että voi niinkuin katsella mökiläkin telkkaria haavanlehtisähköllä?

—No ei oikeastaan ihan niinkään. Ei se telkkariin sentään tahdo riittää. Siinä on täysi tekeminen, että tuon kokoisesta kompostista saa piisaamaan käyttövoimaksi tuolle haavanlehtisilppurille ja digitaalitalikolle. Mutta kyllä se riittää, kun muistaa välttää joutokäyntiä. Ja onneksi tämä kompostikone itse on kerosiinikäyttöinen, niin ettei siihen kulu sähköä.

***

Messujen aikana Oulussa on laivastovierailulla mm. tykkivene Turunmaa. Tiettävästi tänne piti tulla myös tykkivene Emental, mutta se upposi välillä, koska oli niin täynnä reikiä.